

гия антологията „На острова на блажените“ (излязла в същата 1910 година с „Подир сенките на облаците“) е Славейковият проект за национална литература, неговата поетическа и естетическа рефлексия спрямо традицията. Модерното съзнание конституира себе си в и чрез реакцията си спрямо традицията, чрез редакцията, която й прави. В този смисъл дори в т. нар. социални творби в цикъла „Антология“, където националната словесна традиция е вторично преработена, Яворов е модерен поет. Пъят на Яворов от „Стихотворения“ (1901) до „Антология“ като автор и като образ на автор закрепен в читателското съзнание, ни позволява да четем този цикъл като поетическа реплика на Яворов спрямо националната традиция, като съственото й, вторично изживяване, като резюмираното й повторение.

М. Арнаудов дава едно възпълението на своята съветска поетическа практика, която е претърпяла възстановка във времето на Яворов. Ако съдим по първия си цикъл „Литературни блокади“ (1901), то този поет е съвсем иначе от Яворов. Той не е само поет, а и писател и журналист, който събира материал за своя книга „Софийски възпоминания“ (1903). Тя е първата книга в българския книжарски обиход, която не е напечатана във вътрешността на страната, а е издавана във Франция. Това е един от първите примери на български поет, който използва своята професия, за да издава своя поетически цикъл. Той е и първият български поет, който издава своя книга във Франция. Това е и първият български поет, който издава своя книга във Франция.